לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition פרק ו' דאבות

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS בראתי יצר הרע ובראתי לו TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@ YAHOO.COM

Torah Taylin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY 10952 © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת שופטים - ב' אלול תשפ"ג Shabbos Parshas Shoftim - August 19, 2023

935 – אבר"א – 625 והדלקת נרות שבת – 733 וזמו קריאת שמע / מ"א – 859 וזמו קריאת שמע / הגר"א – 935 סוף זמו תפילה/הגר"א - 10:43 שקיעת החמה שבת קודש - 7:49 מוצש"ק צאת הכוכבים - 8:39 צאה"כ / לרבינו תם - 19:0

מאת הגח"צ רבי גמליאל חכחן רביטביץ שליט"א, ר"י שער חשמים ירושלים עיח"ק

והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את ה' אלמיו לשמר את כל דברי התורה הואת ואת החקים האלה לעשתם ...

ל זה המקרא אמרו בירושלמי (סנהדרין פ"ב ה"ו): 'הלא דברים קל וחומר, ומה $\mathcal V$ מלד שעוסק בצרכי ישראל נאמר בו 'וקרא בו כל ימי חייו'. ההדיוט לא כל שכו'. דבריהם נראה שלא דיבר הכתוב על אלו שזוכים להקדיש עיקר עתותיהם לתורה. כי אם על אלו הטרודים לפרנסתם. ועוסקים בעיקר בעניני חוליז. אותם בא הכתוב לעורר על חובתם גם לקבוע עתים לתורה. כי גם אם טרודים הם בעסקיהם אינם טרודים יותר מהמלך. ואם את המלך מחייבים בכך ק"ו שהם מחוייבים בכך.

בדי להביז זאת מוטל עלינו לזכור שאיז חקר להיקף טרדותיו של המלר. הרי עליו לראוג על כל עניני העם. על צרכיהם הפרטיים והכללים. ועל השלום מבית ומבחוץ. זבני עמו יחיו ביניהם בשלום אלו עם אלו. ושלא יבואו עליהם אויבים משאר אומות. לשם כל זאת היה עליו לבצע כל מיני פעולות. ולהרבות בכל מיני קשרים. כדי שהכל תנהל על הצד היותר טוב. ומובז מאליו שלשם כר היו זקוקים להרבה חכמה ומחשבה עמוקה, וכפי שהעידו חז"ל (שבת יא.) על כר. והא לר לשונם: 'ואמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב: אם יהיו כל הימים דיו, ואגמים קולמוסים, ושמים יעות. וכל בני אדם לבלרין - אין מספיקים לכתוב חללה של רשות.

והנה על אף טרדותיו המרובים הנזכרים נתחייב המלך מן התורה במצוה מיוחדת של 'וקרא בו כל ימי חייו'. כלומר. לאו דוקא בימים שהשלום שורר ביז כלל ישראל

לשורש נאת דוב אבורם זנאל אבשטיון שליט"א, בעב"ס שדת אבורם

בי תצא למלחמה על איביד וראית סום ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי ה' אלקיך עמך המעלך מארץ מצרים (כ-א) - בענין האיסור "לא תירא מהם"

דנה **רבינו יונה (שערי תשובה** שער ג', אות ל"ב) למד מפסוק זה חובת הבטחון השי"ת וז"ל. "כי תאמר בלבבר רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם. לא ירא מהם (דברים ז. יז-יח). כי תצא למלחמה על אויבר וראית סוס ורכב עם רב ממר. לא תירא מהם (שם כ–א). הוזהרנו בזה, שאם יראה האדם כי צרה קרובה. תהיה ישועת ' בלבבו ויבטח עליה. כעניז שנאמר (תהלים פה-י): "אר קרוב ליראיו ישעו". וכז כתוב

הרי מבואר מדברי רבינו יונה. דהאיסור של "לא תירא מהם". אינו בדוקא כשיצא מלחמה, אלא בכל צרה שאדם נמצא בו, אסור לו להיות פחד - ״כי ה׳ אלקיך עמר״, וכז כתב **הבית הלוי** (הו') וצריכים רק לבטוח בהשי"ת - כי ישועתו קרובה לבא ובטחון) להדיא עפ"י מש"כ **הרמב"ם** בספר המצוות (ל"ת נח)].

ואם יאמר האומר. דכשאדם נמצא בעת צרה. הדרר הטבע הוא להיות לו פחד ויראה ראגה, א"כ היתכן שאסרה התורה דבר אשר אינו אפשר בדרך הטבע. וכבר עמד על

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Minhagim and Customs of the Yamim Noraim (2)

This year, the main *Yamim Tovim* of *Tishrei* fall out on *Shabbos* and Sunday. Rosh Hashana, the first day of Sukkos, and Shemini Atzeres are all on Shabbos. This has some special halachos to remember which repeat themselves three times.

Personal Requests. Even though on a regular *Shabbos* one is not permitted to ask for personal requests of *Hashem* (1), when Rosh Hashana [and Yom Kippur] fall out on Shabbos, it is permitted (2). Since it is set aside for Divine supplications on the Day of Judgment, all requests are permitted. This does not mean to say that the main part of the day is about asking for personal needs, because the main content of the tefillos is קידוש שם שמים; rather that personal requests can also be made. However, Avinu Malkeinu and Tzidkascha by Mincha, are not recited.

Zichron Teruah. When *Rosh Hashana* is not on *Shabbos* we refer to it in Shmona Esrei as "Yom Teruah" - a day of blowing. When it does fall on *Shabbos* and we don't blow the *shofar*, we

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס ראש כולל עטרת היים ברוך, קליבלגד הייטס said the wrong one, he does not have to repeat Shmona Esrei.

Not Mentioning Shabbos in Yom Tov Shmona Esrei. On any of the three Yamim Tovim mentioned previously, if one davened the regular Yom Tov Shmona Esrei and did not mention Shabbos at all in the *tefillah*, he is not *votzei* and must repeat the *tefillah*. mentioning both Yom Tov and Shabbos. If he mentioned Shabbos even just one time, during the beracha or at the end chasima, he does not have to repeat Shmona Esrei. This psak is based on the Biur Halacha (3) and Halichos Shlomo (4).

Tashlich. Tashlich is usually recited in the afternoon of the first day of Rosh Hashana. This year, when the first day of Rosh Hashana falls out on Shabbos, most congregations have the custom to push off tashlich till Sunday. The reason is because people might carry a *siddur* or *machzor* outside of the *Eruv*.

Shofar is Muktzah. On *Shabbos*, since we are not allowed to blow the *shofar*, it is *muktzah*. It is at least the lenient type of muktzah - "כלי שמלאכתו לאיסור" - and might even be the stricter refer to the day as "Yom Zichron Teruah." If one mixed it up and type of muktzah, known as מוקצה מחכות חסרון כיס

בלו הרלחלים – תבלין מהף הלומי – קידושין ב.

have צדיקים that השג'חה in discussing the וארחות יושר דף כה"ו *ר' חיים הנייבסקי - "האשה נ*הנית" בשלש דרכים והוגה את שצמה בשתי דרכים' relates the following story: Ray Akiva Eiger once visited Warsaw where the חמדת שלמה was the Roy. There was a lady in town whose husband went off the דרד. left the town and did not give her a גט. All the *Rabbanim* tried to convince this מרכר, but nothing helped. When רע"א came to town, this lady begged him to try. Rav Akiva Eiger called in the husband and spoke to him, but the man was not receptive to him either. Finally בע"א opened up a *Gemara* מס' קידושין and read the first *Mishna* with the husband. רע"א said, "The *Mishnah* says that a woman is 3 ways and she is קונה herself in 2 ways, either with a גע or she might end up מיתת הבעל or she might end up becoming free the other way." The husband laughed it off and left the room. On the way out, he fell down the stairs and died.

"ו. "וכו נוהגיו לקדש בטבעת" savs ואה"ע ס' כז'.א'ז **רמ"א א**ו "כבר נהגו כל ישראל לקדש בכסף או בשוה כסף" savs ואישות פ"ג. כא'ז **רמ"א** "ו". ווכו נוהגיו לקדש בטבעת" has become the *minhag* to be מקדש a lady with a ring. The reason we specifically use a ring has its source in the ת**יקוני ווהר**. The [תקנב] says the reason we use a ring for מקודש; is that the מקודש should always wear it and it will be a constant reminder that she is מקודש. This is to effect קידושיק. However, they are not completely married until נישראין. (which used to take place months after kiddushin). נישראין is taking the אשה into his house and being מייחד with her. This is called אה"ע ס' נהן רמ"א. The אה"ע ס' נהן רמ"א brings 3 ways that חופה may be done. 1) bringing her into his domain שיבו שים נשראין even without רמ"א even without משיצאה בהינומא (3 בשעת הברכה Concludes the לשם נשראין אודי בהינומא (3 בשעת הברכה בינומא). nowadays the מונהג is to call הרצה a curtain draped over poles and the כלה brings the כלה underneath it and הרצה is performed there with all the ברכות אירוסין ונשואין. Afterwards, the במקום צנוע are escorted to privacy where they have a meal together במקום צנוע.

The וכתובות איב' ואיש is not a straightforward ברכת האירוסיו discusses why the וכתובות איב' ואיש is not a straightforward במצותיו וצונו להדש את האשה". but rather "צוני על העריות. ואסר לנו את הארוסות because ברכה is not on an עשיית מצוה because שיית מצוה is the ברכה is not on an צ"יצוני על העריות. ואסר לנו את הארוסות" and if one had a פלגש and would be מקיים פרן ורבו, there would be no *mitzvah* of קידושין. It emerges that the פלגש holds that קידושין holds that מקיים פרן is only a מכשר מצוה to be מקיים פרו ורבו. The מקיים פרו ורבו on the other hand, says clearly. מקיים פרו ורבו to be הכשר מצוה. The also lists it (מצות עשה ראב) as a מידושין because the נוסח because the (כתובות קלב) מר**דכי** is not the מוסח because the נוסח because the (מצות עשה ראב). which actually sounds like a combination of the רמב"ם of the רמב"ם and the מצוה בפני עצמה but it's not just a הכשר מצוה actually sounds like a combination of the מצוה בפני עצמה and the

(3) תפ"ז (4) ראש השנה אייד

R' Yaakov Gezundheit zt"l (M'Shulchan Govoha) would say:

"ונגשו הכהנים בני לוי ... ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגעייי - Why are the Kohanim involved in the parsha of Eglah Arufa? The elders of the city nearest the corpse are there, but why must the Kohanim come close? Because the Kohanim are held accountable when something terrible like a murdered man occurs. They obviosuly did not bless the people with the right intent and as a result, something terrible happened. As it says 'by their mouth shall every controversy and every plague be [judged]. The Birchas Kohanim was only with their mouth and not with feeling, thus they are held responsible.

A Wise Man would say: "A true friend never gets in your way unless you are going down."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

HE is always the שומר ישראל.....שומרשומר מרישראל.....שומר Let's of course Sign לכבודו too!!!

855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kvodshomavim.org

Mazel Toy to Rabbi & Mrs Mei Jurkowitz & Mr & Mrs Naftali Perlowitzon the engagement of their children Pinny & Goldie. May they build a Bayis Ne'emanB'Yisroelשטולוופארוד

Mesocroso להאומות החונים סביבותם. ולאו דוקא בימים שהיו שאר צרכי הכלל מתנהלים כדבעי. בימים שהיו בני ישראל מוקפים בשונאים. והיה עליהם להיערר למלחמות. וגם כשיתר עניני המלכות דרשו מחשבות והחלטות משלהם. בכל זאת לא נפטר המלר מלסלק טרדותיו כדי לעסוק בתורה. לאור האמור מובז מאליו שמראש דאג המלר לנצל כל רגעיו הפנויים לתורה. שכז לא היה ביכולתו לדעת מראש מה (יו-ים) – להחשיב את הרגעים ולהקדישם לתורה יולד יום, ואיזה טרדות יקיפוהו במשר היום. ועל כן גם כשנזדמן לו דקה פנויה אחת היה מנצלו תיכף לתורה, ומאלו הרגעים זכה המלך ל'תורה'. כי אם לא היה רגיל בכר. מי יודע אם היה יכול לעמוד בקיומה של מצוה זו. מתור כר יכולים אנו להביו כמה יקרה היא כל רגע של לימוד התורה. שהרי יכולים אנו לשער בעצמינו כמה קשה היה לו להמלך להשיח דעתו מדאגותיו הכבירות. ואף על פי כן נתחייב על כך מן התורה כדי להגות בתורה. וזאת גם כשידע מראש שמדובר רק ברגעים בודדים. אעפ״כ התחייב על כר מז התורה. זאת אולם לאמיתו של דבר יש במאמר זה לימוד גם ליושבי אוהל שתורתם אומנותם. אומרת שהתורה ידעה שכראי הוא המאמץ הקשה הזה רק כדי לזכות לרגעים ספורים של תורה.

ידיעה זו מיועדת כאמור גם לבני תורה שרוב עתותיהם מוקדשים לתורה. וזאת משני סיבות. האחת כי עליהם לדעת מה טוב חלקם כשזוכים להקדיש עתותיהם לתורה. כי אם רגעים ספורים של תורה יקרים הם למאוד. על אחת כמה וכמה כשזוכים להקדיש הרבה שעות לכר. בנוסף מן הראוי שלא יסתפקו רק בסדריהם הקבועים להם. אלא עליהם להחשיב גם יתר זמניהם הפנויים. כי כל רגע של תורה שווים להון תועפות, ולא יתפתה הבן ישיבה מיצרו המפתהו ואומר לו: הרי הזמן לחוק לימודר אכז ניצלת כראוי. כעת תוכל לבלות זמנר בנעינמים ולהשתעשע

זה **הסטייפלער (ברכת פרץ**, פרשת שופטים) וכתב וז״ל: ״ועוד נראה, דהמתבהל פתאום מפני שהוא פחדן בטבעו, אינו בכלל לאו זה, אלא דוקא המביא עצמו לידי פחד. כמבואר בלשוז הרמב"ם. וכל המהרחר באשתו ובניו עד שמתבהל כו'. ולא ניתנה תורה למלאכי השרת". עכ"ל. הרי מבואר מדבריו, שהפחד שיש לאדם מחמת שזהו טבעו. אינו עובר על הלאו של "לא תירא מהם". אלא הפחד שאחד מביא על עצמו מחמת שמהרהר במצבו. שלא ניתנה התורה למלאכי השרת.

בדברים שהם חיי שעה. כי לכל רגע של תורה זוכים לחיים נצחיים.

ונראה שיש להוסיף עוד על דבריו. שבאמת יסוד זה גמ' מפורשת. דאיתא בגמ' סוטה (מח. ע"ב): "תניא. רבי אליעזר הגדול אומר: כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר. אינו אלא מקטני אמנה". ע"כ.והקשה הבז יהוידע (שם) דלמה אמר דוקא מי שיש לו פת בסלו. הלא אפילו מי שאיז לו פת בסלו ג"כ צריר שיהיה לו אמונה ובטחון בהשי"ת, ולא ידאג, ויאמר מה אוכל למחר? ותירץ, דמי שאין לו פת בסלו, עכשיו הרי הוא רעב, ואם יאמר מה אוכל למחר, אע"פ שאיז זה דבר כהוגז. איז להאשימו על זאת. דאיז אדם נתפס על צערו. אר אם יש לו פת בסלו. ועכשיו אינו רעב. ולכז אשום יאשם אם יאמר מה אוכל למחר. עכת״ר. הרי מבואר מדבריו כיסוד הנ"ל, דבשעה שאחד נמצא בעת צרה, אה"נ לדאוג ולפחוד הוא דבר שלא כהוגז. אבל איז להאשימו על כר. וכדברי הסטייפלער. שלא ניתנה התורה למלאכי השרת. ויוסד זה הוא חיזוק נפלא לאחד שנמצא בעת צרה.

תמים תהיה עם ה' אלקיך ... (יה-יג)

Rashi writes as follows: "Walk with Him with wholeheartedness (temimus). Trust in what He has in store for you and do not delve into the future. Rather, whatever comes upon you accept with wholeheartedness and then you will be with Him and His portion." A person needs to reveal the inner point of his soul. It is known as temimus (simple earnestness). It is the point in one's self which is always pure, no matter what a person has done in his life. A child is innocent and pure. A child's very nature is temimus. But we all have in us an inner point which is like a pure child. We need to use that pure part of ourselves to turn to *Hashem* and speak to Him from there; from that pure place in ourselves, which is as pure as an innocent child.

A contemporary doctor related a story about a woman who moved into a Williamsburg apartment building. Having recently become religious, she didn't have any close family or friends in the neighborhood. Along with being alone and somewhat shy, she suffered from a severe disfigurement in her face, making it difficult to look at her.

Some families stayed away, but one family, residents of the same building, drew her close. They invited her for a *Shabbos* meal, and before she came, the mother cautioned her children not to react to the guest's unusual appearance. The children obliged, and one of them, 10-year-old Chani, seemed to connect with the guest, chatting with her like an old friend.

Over the course of the next few weeks, Chani would visit the neighbor in her apartment and once, with childlike simplicity, asked why the woman wouldn't have the deformity repaired. The woman sighed and admitted that there was a plastic surgeon who could help her, but the procedure wasn't covered by insurance and she was slowly saving up to pay for the surgery.

The next day, Chani circulated in the halls of her school, knocking on each door and asking for permission to address the other students. Speaking with confidence and clarity, she told the girls about her neighbor who wanted so badly to look normal, and she asked for money to help the woman. That night, she ran home from school and told her new friend that she had raised the money. "Let's go to your doctor," she said. "I am off from school on Friday, let's go together." Bewildered, the woman allowed Chani to join her and they took the subway to the doctor's office.

Chani approached the doctor in the waiting room and matter-of-factly explained that she was there to take care of the surgery for her friend, and she was ready to pay. Busy as he was, the doctor was intrigued, and he squeezed the woman in for a quick consultation between his patients. He was convinced he could help, and, after Chani paid up, the woman was scheduled for surgery at the hospital where he was employed. Within a few months, the procedure was done and the disfigurement was corrected, the patient looking - and feeling - like a new person. Chani had never mentioned a word about this campaign to her parents, and only once it became obvious that the neighbor had undergone surgery did Chani share the story at home. Her mother couldn't understand how she had raised sufficient funds to pay for this type of surgery.

"How much did you have?" she asked her daughter. "Fifty-three dollars," the girl replied proudly. Chani's mother took her by the hand and led her back to the surgeon, where they sat in the waiting room, once again without an appointment. Eventually, they were admitted, and the mother looked at the doctor. "My daughter told me the whole story. I know that there's no way that you would perform that type of surgery for \$53. I would like to pay you what it costs, although I don't have all of it now. Please put me on a payment plan and I will raise the money we owe you."

The doctor smiled good-naturedly, "I appreciate your offer but I will not be taking your money. How often does a person have a chance to give another human being a gift like this? I'll take care of the hospital fees and my own fee is waived.'

Suddenly, the doctor turned serious. "But there is one condition to my offer," he said. The girl's mother waited with bated breath to hear what he would ask. The doctor reached into his pocket and pulled out a tattered envelope. He shook out a pile of grimy bills, ones and fives and a few tens - \$53 in all. "I get to keep this with me wherever I am, and whenever I'm having a rough day, I take it out. It restores my faith in humanity. I want to keep this." (Adapted from "Nishmas-Song of the Soul" by Rabbi Yisroel Besser)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY THE YEAR HAPTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN אנכי אנכי הוא מנחמכם ... (ישעי' נא-יב)

When we examine the opening *posukim* of the *Haftorah*, and fears are spelled out in great detail. we find a surprising similarity between this week's *Haftorah* and the *Haftorah* of *Shabbos Nachamu*. Most notable is that they both open with a double expression that is used for some significance to these obvious similarities?

R' Moshe Lichtenstein shlita (Rosh Yeshiva of **Yeshivas Har Etzion**) explains that while the *Haftorah* of Shabbos Nachamu speaks in very general terms about the Jewish Nations's need for consolation, it does not detail the personal fears, suspicions and feelings nesting in the hearts of every individual Jew. However, in this week's *Haftorah*, Yeshava HaNavi delves deeper and Klal Yisroel's emotions get past the horrors of the Churban.

The reason for the change in the Navi's tone is due to the fact that in this week's *Haftorah*, the fears were understood in light of each individual Jew's past experiences - namely that emphasis, "מומו נחמר מים" and "אוכי אוכי הוא מנחמכם". Is there which took place closer to the time of Shabbos Nachamu. Here, though, Yeshaya focuses on specific points of fear and treats them more deeply thereby making the argument that Hashem's greatness and abilities are not put forward on a general metaphysical plain as would be understood from the Haftorah of Shabbos Nachamu. Rather, Hashem is involved in even the minutest detail of every member of *Klal Yisroel's* life and He will help each one of us - on an individual level

ואמרת אשימה עלי מלד ככל הגוים אשר סביבתי. שום תשים עליך כולך אשר יבחר ה' אלקיך ... (יו-יַרְבַּוַ)

לעילוי נשמת אבינו מורינו ורבינו הרב חיים יוסף בן ר' ישראל אברהם קויפמאן זצ"ל

 $\widetilde{\mathbf{W}}$ hen discussing the appointment of a king over *Klal Yisroel*, the *Torah* speaks in a singular form: "ואמרת" - You will say, "אשימה עלי" - I will appoint a king over myself. Why is the lashon of the posuk this way? What is the message therein? Is the king's appointment not a communal one, but rather a private one?

The **Ksav Sofer** zt" explains, that in order to be successful, the coronation of a king must take place through unity; in other words, all of Klal Yisroel must unanimously agree to appoint this person as the king for him to effective. Only then, is it truly, "אין מלך בלא עם" - Hashem also agrees, kavyachol. Chazal teach us the principle "אין מלך בלא עם". Without achdus things will unrayel, and discord will erupt chas v'shalom. Similarly, regarding Hashem Himself, it says יירדי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל". *Hakadosh Boruch Hu* desires complete *shalom* amongst His people.

There is a powerful *machshava* from **R' Shamshon M'Ostropoli** zt''l which further stresses this point of the importance of achdus and ahavas chinam. The Medrash earlier in the parsha states that the malachim asked Hashem, "Why do You have mercy on the birds and wild animals commanding that their blood be covered (כיסוי הדם) while Your own children weren't zoche to kevura as it is written "שפכו דמים כמים סביבות ירושלים ואין קובר". Hashem answered because they displayed sinas chinam to each other. He then explained that this is what the posuk means "כי יפלא ממך ... בין דם לדם". If you will wonder about the difference between the bloods, the reason is "דברי ריבות בשעריך" - because of baseless infighting.

As the Chodesh of Av comes to a close and Chodesh Elul commences this week, let us strengthen our efforts in promoting good relations with one another which will no doubt help usher in the speedy arrival of *Moshiach Tzidkeinu*.

משל למה הדבר דומה

שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלקיך בו מקרב אחיך ... (יו-מו) משל: There was once a city that was home to a young promising *Torah* scholar by the name of Reb Moishele. Aside from being a great scholar in his own right, he was also the son-in-law of a prominent member of the community, a wealthy askan by the name of R' Feivel.

In the course of time, the local rabbi passed away, and R' Feivel sought to obtain the rabbinate position for his gifted son-in-law. The dignitaries of the community convened on it, but ultimately refused his request. They admitted that Reb Moishele was a profound *Torah* scholar and a blossoming leader, but they refused to consider a local man. It was essential that their rabbi should come from outside if he is to command due respect in the rabbinate. Familiarity breeds Moishele from his youth will not stand in awe of him.

A while later, R' Feivel found himself addressing the dignitaries, and said the following: "I have always wondered why when Moshe Rabbeinu ascended to Heaven, Klal Yisroel made themselves a golden calf to be their leader. True, they thought Moshe was dead, but wasn't Aharon able to take the place of his brother? But I see they acted on your theory, for they must have thought to themselves, 'Better it should be a strange calf as a leader, than a local Aharon."

נמשל: The Torah provides many commandments and requirements for a Jewish king, but ultimately they can all be culminated into one single binding factor. The purpose of a king, and essentially the responsibility of any Jewish leader, is to bring himself and his subjects closer to *Hashem*. Everything else falls to the wayside! Therefore, we are commanded to nominate a leader who is "from amongst your contempt, they claimed, and those who have known Reb brothers," as he will hopefully accomplish this task. A non-Jewish leader will not be faithful to this cause.

בול תקים לך מצבה אשר שנא ה' אלקיך (מו-כב) Editorial and insights on middos tovos from The wellsprings of R' Guttman - Ramat shlomo

What is this *matzeiva*, this statue, that *Hashem* so despises? **Rashi** explains that it is an altar made from one stone as opposed to the *mizbeach*, which is made of multiple, individual stones. Since the *matzeiva* had become central to Canaanite dolatrous practice, thus although it was "beloved" when the Avos used it, it is now despised in the eyes of the Creator.

The **Bnei Yissaschar, R' Tzvi Elimelech of Dinov** zt"l gives us a new interpretation of the words, "יולא תקים לך מצבה" - "Do not erect a statue." He says it means a person should not be too rigid and inflexible in his ways. The word "מצבה" comes from the root "מצב" which is the term used for a "situation." As if to say, "Don't make a big מצב' out every little thing!" In every situation, one needs to weigh the circumstances carefully before reacting - even if the same situation occurs over and over again! Because each time is different, and one minor change in external factors can be a reason for a major change in one's 🕍 behavior. One should not stubbornly stick to his "שמטה" unless every aspect of THIS "מצב" is taken into account. What may be correct today, may be wrong tomorrow - depending on the circumstances!

R'Y. Y. Yaakovson shlita, a renowned expert on chinuch matters, once commented: "There is only one way that a parent can 'ruin' his kids; if they (parents) go to *chinuch* classes and learn specific (methods) - and stick to them!" A parent will learn a certain approach to deal with his kids and if it doesn't work, rather than adapt and change, he will do the same thing over and over again because that's what was said in the shiur! Instead of assessing the "מצב" - the situation properly and realizing what is good for the child, he will become more forceful in expressing his child-rearing methods!

One must not create a "מצבה" - a "מצבה" that is etched in stone! Be open-minded, be flexible, and always continue learning *Torah*, in order to truly learn and recognize what is correct and proper in every specific situation.